

Oxfordgruppen etter 50 år

En dyptgripende moralsk og åndelig forandring er nødvendig i vårt samfunn. Ikke pynting av stygge fasader, som skjuler en enda styggere virkelighet.

Å Moral er et hjelpemiddel til selverkjennelse, en hjelp på veien til frigjøring i Kristus, og ikke en pisk i et jag mot umulig fullkommenhet.

Å Mennesker må oppdage sine muligheter i en verden hvor kløften mellom enkeltmenneskets avmakt og systemets makt bare øker.

Det er kanskje noe av det som Moralsk Opprustning ønsker å si i Norge i 1984 femti år etterat det hele begynte. For i 1934 kom Oxfordgruppen til Norge og ble Guds instrument til en vekkelse med virkninger langt inn i samfunnsliv og ettertid. Skilsmisser ble avverget, skatt etterbetalt, fiender forsonet og kirken gjenomstrømmet av en ny kraft. I møte med mennesker som fant tro og nytt liv den gang aner en ny generasjon dynamikken i den vekkelsen. Oxfordgruppen ble senere til Moralsk Opprustning, en bevegelse som satte sitt preg på etterkrigs-Europa, i arbeidet for gjenoppbygging og forsoning mellom nasjoner. Den bidro også til ikkevoldelige løsninger i folkegruppers seirende kamp for sin uavhengighet i Afrika. Og bevegelsen skapte mye offentlige degbatt, med sine nødvendige utfordringer mot urett, og med sine mer unødvendige overtramp.

Sjeldnere i rampelyset, men lys levende er Moralsk Opprustning i 1984, med arbeidsgrupper, internasjonale sentra og konferanser i mange land. I disse dager markeres de femti år med et åpent møte i Oslo. Det er mye mange gjerne vil si og sier i den anledning. Denne artikkel kan bare gi noen spredte tanker.

For mange av oss fra en yngre generasjon som gikk på skole og universitet rundt 1968,

gav Moralsk Opprustning en vilje til å kjempe for forandring som holdt da de politiske drømmebygningene etterhvert raste sammen i syttiårene. Vi hadde holdt stand mot ego-bølgene. Vi har funnet en tro og et håp som lyser i skyggen av atomtrusselen i 1984.

Moralsk Opprustnings ideer går imot den kollektivisering som gjør enkeltmennesket til et nummer i menneskemassen. Men også imot den privatisering som gjør at mennesker er seg selv nok. Tanken om at dersom mennesker forandrer

Av Bjørn Ole Austad

seg, så forandrer også samfunnet seg, har ofte blitt oppfattet som en privatisering av samfunnsproblemene.

Det motsatte har vært hensikten. Moralsk Opprustning har villet få fram sammenhengen mellom enkeltmenneskets livsstil og hvordan vårt samfunn er. Moral er ikke privat-sak, men samfunnssak. For mitt eget vedkommende var det blant slumbeboere i Rio de Janeiro at jeg så hvordan menneskers frigjøring fra hat, vold og korrupsjon faktisk ledet til sosial og økonomisk forandringer. Teori ble virkelighet. I seksti- og syttiårene da alt skulle forandres med revolusjon og samfunnsomveltning, virket MRA ensidig og naiv opptatt av mennesket. Men en privatisering av problemene var det ikke. Kanskje heller en nødvendig motvekt?

Ny synes tidsånden å ha snudd. Mens verden raser videre, er Ola Nordmann mest opptatt av den enkeltes evne til å klare seg selv og utvikle seg selv. Utvekslene på denne selvrealiseringsbølgen er selvopptatthet og sjøldigging. Det kan undergrave den solidaritet som vårt samfunn bygger på.

«Ansvar for fellesskapet» blir da ikke bare politisk slagord, men et rop om holdningsendring.

Snakk om moral og man aner snart den løftede pekefinger. Moraliserer. Men da er det som regel andres umoral søkelyset er rettet mot, og moralisering kan det bli mye av i årene som kommer. En så sterk bølge med «gjør som du har lyst til», som vi har hatt, vil forsterke ropet om orden i de moralske begreper og rekker. Moralsk Opprustnings hovedpoeng er at forandring begynner med oss selv, med våre egne liv. Det vil helst lede til ydmykhet. Iallfall hvis normene er absolutte, ærlighet, renhet, uselviskhet, kjærlighet. Det var kanskje dette som gikk i glemmeboka da MRA på femtitallet ble mer opptatt av kommunismens dikatur og trusler enn den ødeleggende materialismen i den vestlige verden.

Moralsk Opprustning er ikke noe selvforbedringsprogram som alternativ til frelse og frigjøring i Kristus. Bare Guds kjærlighet kan sette mennesker virkelig fri. Men i en tid da syndsbegrepet er så tåkelagt, trenges det sterke vinder for å gi oss noen som helst sikt og klarhet. Derfor vekten på det absolutte ved Guds bud. De er til for å gjøre synds erkjennelse og oppgjør mer konkret, og dermed tilgivelsen mer reell.

Til slutt: I en tid med så høyt støynivå og så mye informasjon, er behovet for stillhet og ettertanke større enn noen gang. For at vi ikke skal miste oss selv. For at vi ikke skal bli brukt av krefter som spekulerer i vår rotløshet. Stillheten kan bli en flukt fra virkeligheten. Men også en kilde til innsats og handling. «Når mennesket lytter, taler Gud, når mennesket adlyder, handler Gud», ble ofte gjentatt av Oxfordgruppen og MRA. Guds ledelse er virkelighet også i 1984.